

6.2.22, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Blaze tomu, z něhož je nevěrnost sňata, jehož hřích je přikryt. Blaze člověku, jemuž Hospodin nepravost nepočítá, v jehož duchu není záludnosti. (Ž 32, 1–2) Amen

PÍSEŇ 384 Pomoz mi,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože, ty jsi stvořil člověka tak, že je odkázán v mnoha věcech na druhé. Znovu jsme to v uplynulém týdnu zažili. V kolika věcech jsme využili služeb a pomoci druhých lidí, ani si to všechno nejsme schopni uvědomit. Prosíme, ukaž také nám, kde druzí lidé potřebují naše vědomosti, naše schopnosti, naši pomoc. A dávej nám pokoru, abychom i my dokázali vděčně a nesamozřejmě přijímat od druhých to, co pro nás dělají. Prosíme tě, dej, ať vírou a v pokoře a poslušnosti dokážeme také při dnešních bohoslužbách přijmout to, cos pro nás vykonal ve svém Synu Ježíši Kristu ty, ať můžeme s radostí přijmout zvěst o milosti, lásce a odpuštění. Amen

1. ČTENÍ 1Sam 16, 15-18

PÍSEŇ 440 Ozvi se,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Bože, děkujeme za záchranu v Pánu Ježíši Kristu. Prosíme za všechny ty, jejichž naděje je zastřena tím, co je právě souží. Prosíme za nemocné, trpící, opuštěné, nedocenené, za postižené i za umírající. Dej, ať se najde někdo, kdo jim vyřídí radostné slovo naděje navzdory všemu, co nás sráží. Prosíme za poctivost mezi lidmi, v našem státě, v našem okolí, v naší církvi a také pro nás samotné. Dej, ať se pilně učíme mluvit umírněně a jednat odvážně.

Dej, ať nikdy neztratíme z očí našeho Pána Ježíše Krista: jednak jako vzor toho, jak se chovat a jak mluvit, ale především jako toho, kdo nás zachraňuje ze všech úzkostí. Jemu buď sláva na věky věků. A společně se modleme tak, jak nás to Pán Ježíš naučil: Otče náš... Amen

POSLÁNÍ Já však, odsouzen zákonem, jsem mrtev pro zákon, abych živ byl pro Boha. Jsem ukřižován spolu s Kristem, nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne. (Gal 2, 19–20)

POŽEHNÁNÍ Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení i vcházení nyní i navěky. Amen

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Marek 1, 29-39

Když vyšel ze synagogy, vstoupil s Jakubem a Janem do domu Šimonova a Ondřejova. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Horečka ji opustila a ona je obsluhovala. Když nastal večer a slunce zapadalo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří. I uzdravil mnoho nemocných rozličnými neduhy a mnoho zlých duchů vyhnal. A nedovoloval zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je.

Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel z domu; odešel na pusté místo a tam se modlil. Šimon a jeho druhové se pustili za ním. Když ho našli, řekli mu: „Všichni tě hledají.“ Řekne jim: „Pojďte jinam do okolních městeček, abych i tam kázal, neboť proto jsem vyšel.“ A tak šel, kázal v jejich synagógách po celé Galileji a vyháněl zlé duchy.

Ježíš nedovoluje zlým duchům mluvit, protože vědí, kdo je. Je to zvláštní, že ti, kdo Ježíše nějak znají, něco o něm vědí a nějak se s ním setkali, tak právě těm Ježíš zakazuje o něm mluvit. Nám o Ježíši brání mluvit ostych naší vlastní víry, ne snad úcta před něčím posvátným, ale to, že se o víře nikdy moc nemluvalo a není k tomu důvod ani teď. Ježíš tomu nebránil proto, že se bál, co by o něm řekli, ale proto, že každé setkání s ním jednak tak trochu ohrožovalo i jeho samotného a pak věděl, že by tím budil závist mocných, kteří v něm spatřovali jisté nebezpečí. Jako že si Ježíš nárokoval to, co by náleželo někomu jinému a ti jiní to nemohli unést, ale ani snést.

A jakmile uzdravil celé město, ale zároveň zakázal o tom mluvit, tak časně ráno, ještě za tmy, vstal, vyšel z domu, odešel na pusté místo a tam se modlil. Věřte mi nebo ne, ale psychologové to někdy doporučují, aby se i faráři včas vzdalovali a po určité akci se stáhli do sebe a tam si četli nebo se modlili. Mají pro to své důvody a většinou ty dobré. Ježíš tak činí poměrně brzy a učedník Šimon a jeho druhové ho následují nebo spíš se za ním pouštějí a když ho najdou, tak mu lakonicky řeknou, že ho všichni hledají. Bodejt' by ne, když až doteď uzdravoval jak o život a nyní jen potřebuje přijít na jiné myšlenky. I to má své většinou sebezáchovné důvody. A na oznámení, že ho všichni hledají, což i sám věděl asi nejlíp, jim řekne, aby šli jinam do okolních městeček nebo i vesnic, aby i tam kázal, neboť proto vyšel. Ježíš nebyl vázán na jedno místo, putoval od města k městu a od vesnice k vesnici, a nejen že léčil nemocné a uzdravoval posedlé, ale hlavně zvěstoval evangelium. A tím evangeliem byla dobrá zpráva o tom, že všichni zlí duchové mohou být vyhnáni a k lidem se opět může vrátit i něco jako Boží Slovo. A tak šel, kázal, kde to šlo a vyháněl zlé duchy. A nikde se moc dlouho nezdržel, s nikým se ani moc nebavil, jen činil, co bylo v jeho moci a šel zas o dům dál. A možná jen doufal, že v těch lidech po jeho působení i něco zůstane, že na něj jen tak nezapomenou, nemusí o něm mluvit, ale mohou i tu jeho víru aspoň chvíli žít a zlí duchové se jim budou chvíli vyhýbat.

Je zajímavé, že i Ježíš potřeboval pauzu. A že než se někam přesunul, do jiného města či vesnice, tak potřeboval odejít na pusté místo a tam se chvíli modlit. Ne proto, že by to vyhánění zlých duchů či kázání v jejich synagogách bylo tak vyčerpávající, ale jako by Ježíše zmáhalo ještě něco jiného. A to, co bude potom. A jedinou záchranou pro něj bylo, když se pak mohl někde schovat, nic neřešit a jen se modlit. Oč Ježíš prosil nebo za co děkoval, to nevíme, ale možná jen potřeboval být na chvíli sám. Možná prosil o Boží pomoc, možná děkoval za to, že i dům plný několika rodin opět přežil a možná se modlil za to, aby i on sám mohl jít i někam jinam, neboť proto vůbec vyšel. Neboť když je někde někdo moc dlouho, tak to pak nedělá dobrotu. A čest výjimkám. A Ježíš se po své modlitební pauze na pustém místě potřeboval jen někam posunout a stačilo jen kousek vedle. Ani Ježíš nebo spíš právě Ježíš nikdy moc dlouho nevydržel a hned zase putoval o dům dál, k jiným potřebným, k jiným posluchačům, kde možná i jemu bude zas o něco líp.

Být na chvíli sám, na nějakém pustém místě a tam se modlit je důležité pro toho, komu záleží na tom, aby ti, kdo věděli, kým je, o něm nemluvili. Jako by Ježíš věděl, co by ho nyní čekalo a chtěl se tomu vyhnout. Jako by Ježíš věděl, že někdy je lepší to mluvení zakázat a sám se uchýlit do ústraní, copak, aby to nemusel poslouchat, ale aby se sám mohl modlit za to, co se o něm povídá.

Na pustém místě se mu navíc dostane klid a pokoj. A ten Ježíš před svou další cestou teď potřeboval asi ze všeho nejvíc. Včetně Šimona a jeho druhů. Ježíš nikde, ale ani sám moc dlouho nevydržel, ale chtěl a asi i potřeboval kázat a vyhánět zlé duchy. K Ježíši patřilo především slovo, a to Boží Slovo, to si přál zvěstovat, kde to šlo a pokud možno bez zlých duchů. Ježíš uzdravoval nejen svou přítomností, ale i nepřítomností. Všude, kde byl, tak po sobě něco zanechal a někoho odtamtud i vyhnal. Ježíš měl tu moc, že zavíral lidem ústa, ale otevíral vnímavost pro to, kým vlastně byl.

A co na Ježíši bylo především zvláštní, že moc dobře věděl, kdo i o něm může ještě promluvit a kdo už ne. Ale ne na základě toho, kdo o něm i něco věděl nebo ho nějak poznal, ale kdo měl k němu, jaký vztah. Ježíšův zákaz o něm mluvit vycházel z toho, že moc dobře věděl, co by o něm ti zlí duchové také řekli, protože věděli, kdo je a o tom věděl, že by to ti lidé nesnesli. Že nejen lidé, ale i celé rodiny i dnes chtějí ještě něco jiného. A tím je Ježíšův čin.

Lidé, ale i celé rodiny, dnes chtějí uzdravit, ale nejen od zlých duchů či přechodných horeček, ale chtějí uzdravit od Božího mlčení. Chtějí uzdravit od toho, o čem se mluví až moc a dojít k tomu, o čem se nemluví. Chtějí uzdravit od jisté nedůvěry, která je vzdaluje i od toho podstatného a dojít k tomu, že v životě může být i nějaké společenství, kde lidé mohou být spolu a nemusejí se bát ani zlých duchů.

Jak takové uzdravení vypadá a probíhá, vidíme na Ježíšově příkladu. Většinou je to tak, že se i celé rodiny opět vracejí jeden ke druhému, povstávají z horečky a zbavují se jiných rozličných neduhů. Nevracejí se ke Kristu, protože od něj nikdy neodešli, ale Pán Ježíš je svým způsobem vrací k Bohu. Což je i to, co nechtěl, aby o něm zlí duchové vyprávěli, že je Božím Synem, ale možná chtěl, aby si k němu nejen lidé, ale i celé rodiny tu cestu našly nakonec sami. Jako i Ježíš ještě za tmy vstal a vyšel z domu a odešel na pusté místo a tam se o samotě modlil, tak chtěl, aby ti lidé a celé rodiny zůstaly aspoň na chvíli samy a bez jeho přítomnosti a samy si tu cestu k němu také hledaly. Lidem, ale ani rodinám nelze nic ani do ničeho nutit, ale jde je zbavovat zlých duchů, kteří o Ježíši ví stejně nejvíc. Není ani za Ježíšovy éry nešlo o to, že by lidé nebo i celé rodiny o něm nic nevěděly nebo ho neznaly, ale že si každý tu svou cestu potřebuje najít sám. A že všech nejlíp to věděl i sám Ježíš, proto odchází na pusté místo a tam se modlí, protože každý má svůj jazyk a svou řeč a určité pochopení, jen se sám chce dostat k tomu podstatnému. A tím je, pojd'te jinam do okolních městeček, aby i tam kázal, neboť proto vůbec vyšel. Ježíše všichni hledali, protože uzdravoval. Dnes lidé touží jen po něčem jiném, po slovu, které je nejen uzdraví, ale hlavně přivede k tomu, že i oni sami mohou vyjít a poznat lidský vztah ke Kristu a Kristův vztah k nám lidem.

PÍSEŇ

636 Z tvé ruky,